

1

Drie maanden later

Het went verbazingwekkend snel, zo'n leven als vrijgezel. Het is nu drie maanden geleden dat Brian me na een relatie van krap een jaar het ultimatum stelde.

‘Die baan of ik.’

Mijn wangen worden nog steeds rood als ik denk aan hoe simpel die keuze was. Toen hij in de gaten kreeg dat hij in dit geval toch echt het onderspit ging delven, probeerde hij nog terug te krabbelen, maar het was al te laat. Ik dumpte hem diezelfde avond nog. Hij belt nog steeds veel te vaak, en hij doet zijn uiterste best om het goed te maken, maar als ik eerlijk ben heb ik helemaal geen tijd meer voor een vriendje. Ik hoop dat hij vanzelf zal stoppen als ik de telefoontjes negeer. Uiteindelijk ben ik erachter gekomen dat ik iemand als hij kan missen als kiespijn.

Ik duw een krul terug in de pruik en kijk nog een laatste keer in de spiegel. Over vijf minuten is het tijd voor een fotomoment en dan moet alles aan mijn kostuum en uiterlijk kloppen. Van het knotje achter op mijn hoofd met het gele lint tot de hoepel die de meterslange gele stof verandert in een echte baljurk. Nog een laatste beetje lippenstift en dan staat daar een beveiliging klaar om me mee te nemen het park in. Best wel luxe dat je hier je eigen beveiliging hebt, maar het is ook wel nodig als je bedenkt hoe ver ouders willen gaan om voor hun dierbare kleine spruit een foto met zijn of haar lievelingsprinses te regelen.

Het kost nog even moeite om in het golfkarretje te komen zonder mijn ondergoed te laten zien, maar dan kan ik achterover zitten en genieten van de rit door het park, naar het kasteel waar ik een uur ga wuiven naar kleine meisjes die nú ervan dromen om later een prinses te zijn. Het is mijn favoriete onderdeel van mijn nieuwe baan. Nou ja, tot vandaag, want vanmorgen kreeg ik te horen dat mijn zangauditie dusdanig goed was verlopen dat ik twee keer per week een voorstelling in ons eigen parktheater mag spelen. Ook al ben ik hier pas drie weken, het is nu al de beste beslissing die ik ooit genomen heb.

Ik zie hem al als we aan komen rijden. Dat is ook niet zo moeilijk, want hij steekt boven alle kleine meisjes uit. Hij staat netjes in de rij, wat dus betekent dat ik hem te woord moet staan en vriendelijk moet blijven lachen om de illusie van de prinses in stand te houden. Ik had eigenlijk gehoopt dat het nooit zover zou komen, maar blijkbaar heeft hij er genoeg van na drie maanden negeren. Van alle dingen die hij had kunnen doen is dit wel het meest vervelende.

‘Zou je die man met dat lange donkere haar en die laarzen in de gaten kunnen houden? Niet dat ik denk dat het uit de hand zal lopen, maar dat je een beetje een extra oogje in het zeil houdt als hij bij mij in de buurt is?’ De beveiligiger knikt. Niet dat hij veel zal kunnen uitrichten tegen een boze Brian, maar hij heeft hoop ik niet voor niks een baan in de beveiliging.

Brians uiterlijk was het eerste waar ik op viel toen ik hem leerde kennen. Helaas bleek Brian zelf ook nogal op zichzelf te vallen en stond hij vaker voor de spiegel dan dat hij iets anders deed. Hij snoof altijd als het over een mijn boeken ging, en als ik naar de boekwinkel of de bibliotheek wilde. Hij bladerde ooit eens één keer door mijn lieve-

lingsboek, zei iets over dat er niet eens plaatjes in stonden en streek een lok haar van zijn voorhoofd, waarna hij weer naar de spiegel verdween omdat er blijkbaar iets niet goed was aan zijn kapsel. Ik accepteerde het toen, omdat hij ook zijn lieve kanten had. Hij bracht bijvoorbeeld altijd eten als hij wist dat ik te moe was om nog te koken, hij sloeg altijd zijn armen om me heen als we 's avonds op de bank zaten en tv keken en zijn liefde voor dieren was hartverwarmend. Ik kon er ontzettend van genieten dat Brian bij elke hond die we op straat tegenkwamen door zijn knieën zakte om hem te aaien, en hoe hij vogelhuisjes, mezenbollen en vogelvoer door zijn hele tuin had hangen. Maar hoe langer we samen waren, hoe meer de negatieve trekjes de positieve overschaduwden. En om heel eerlijk te zijn: hij liet die negatieve trekjes ook pas na een halfjaar zien. Ik weet niet of ik ooit echt verliefd op Brian ben geweest, misschien was ik alleen verliefd op het gevoel van verliefdheid.

Het lukt me om zonder veel drama en zichtbaar ondergoed uit het wagentje te komen en via de achterkant het hokje voor het kleine podium in te komen waar ik achter het gordijn ga staan. De jongen steekt een duim omhoog en als ik bevestigend knik, trekt hij het gordijn aan de kant. De glimlach die altijd verplicht is als je in kostuum bent, plakt inmiddels op mijn gezicht, en hoewel ik probeer niet te veel te letten op Brian, weet ik dat hij met elk meisje dat aan de beurt is geweest dichterbij komt. Ik zet handtekeningen, aai meisjes over hun hoofd en neem met een verrukt lachje alle tekeningen in ontvangst die ze voor me gemaakt hebben. Ik knipoog naar ouders die me bedanken, ik glimlach als een meisje zegt dat ik haar lievelingsprinses ben. Bijna vergeet ik dat hij er is, tot ik opkijk en hij

nog maar vijf kinderen van me verwijderd is. De beveiliging staat op zijn telefoon te kijken, helemaal vergeten wat ik hem gevraagd heb.

‘Ik denk dat ik zo toe ben aan een pauze,’ zeg ik half grommend in zijn richting. ‘Ik moet echt zo nodig naar de wc.’

Er stijgt een verontwaardigd gemompel op uit de rij. Om het nog een beetje erger te maken, kijkt de jongen niet eens op van zijn telefoon. ‘Protocol, doorgaan tot de laatste in de rij klaar is. Ik kan het touw nu sluiten maar dan ben je toch nog wel een kwartier bezig.’

Ontsnappen is onmogelijk, dus ik schik me maar in mijn lot. Misschien valt het mee. Zelfs Brian zal snappen dat hij zich moet gedragen met al die kinderen om ons heen. Ik lach nog een keer voor een foto, zet een handtekening en ga door mijn knieën om op de foto te gaan met een kindje in een kinderwagen. En dan, als ik omhoogkom, is het zo ver. Hij steekt zijn hand uit om me overeind te helpen. Zelfs met mijn hakken aan ben ik een kop kleiner dan Brian.

‘Wat zie je er mooi uit,’ is het eerste wat hij zegt. Zijn ogen glijden over mijn borsten, langs de bovenrand van de jurk. Ik voel me alsof ik helemaal niets aanheb.

‘Wat doe je hier, Brian? Ik ben aan het werk, en omdat jij hier nu staat, kan een vijfjarig meisje niet met haar lievelingsprinses op de foto.’ Eindelijk komt er beweging in de beveiliging. Niet omdat hij doorheeft dat ik hulp nodig heb, maar omdat hij het touw gaat ophangen waardoor niemand meer kan aansluiten in de rij. Hij sjokt met zijn telefoon in zijn hand langs me zonder me een blik waardig te keuren.

In zijn andere hand heeft Brian een roos. Hij zwaait hem voor mijn gezicht heen en weer.

‘Ik wilde je zien. Je laten weten dat ik een fout heb gemaakt en nooit zo snel had mogen oordelen. En zeggen dat ik je terug wil.’

Ik slaak een diepe zucht. Ik heb een hekel aan rozen. ‘Dit is niet het moment, Brian. Er staan hier kleine kinderen en ik ben aan het werk. Ga alsjeblieft weg, bel me straks maar.’ Ik zie de aderen in zijn nek en hals opzwellen en hoor het geknars van zijn tanden dat ik maar al te goed ken. Brian is kwaad.

‘Ik doe niets anders dan je bellen. Maar je neemt niet op. Ik wil alleen maar met je praten. Ik weet niet wat je in je hoofd hebt gehaald, maar ik zal je niets doen. Je kent me toch?’

‘Zeg, kun je een beetje opschieten? Er staan nog meer mensen in de rij!’ klinkt het ergens van achter Brian. ‘Mijn dochter wil ook nog graag een foto, voor die prinses weer weggaat.’

Brian draait zich om en bevestigt voor de zoveelste keer dat het een goede zet was om hem te dumpen. ‘Je dochter kan wachten. Ik heb ook in de rij op mijn beurt gewacht. Daar worden kleine kinderen hard van. In plaats van dat ze van die zeikwijven worden.’

Nu heeft de beveiliging ineens wel aandacht voor mij, maar in plaats van actie te ondernemen grijpt hij zenuwachtig naar de portofoon aan zijn broek en stottert hij ‘Versterking bij het kasteel!’

Ik kijk verward om me heen. Waarom doet die beveiliging niets? Een van de vaders voelt de dreigende sfeer ook en hij trekt zijn dochtertje onder luid gehuil uit de rij. De paar andere mensen die nog in de rij stonden, kiezen ook eieren voor hun geld en plotseling sta ik alleen met Brian en een nutteloze beveiliging die met een blik van pure doodsangst naar Brian staat te kijken.

Brian wil net zijn hand op mijn bovenarm leggen als er uit het niets iemand aan komt snellen en Brian met harde hand bij me weghaalt. Stomverbaasd sta ik toe te kijken hoe het grote lichaam van Brian weggevoerd wordt door iemand die minstens twee koppen kleiner is. Ik kan niet goed zien of het een jongen of een meisje is – de persoon heeft een smal postuur, korte blonde haren en draagt een afritsbroek en wandelschoenen – maar wat ik wel zie is dat Brian machteloos is. Hij wordt stevig vastgehouden terwijl hij wordt afgevoerd. Voordat ik de blonde redder in nood kan bedanken zijn ze al uit het zicht verdwenen.

De roos die Brian had meegenomen blijft achter op de grond. Met een hartslag van tweehonderd plak ik de glimlach terug en verdwijn achter het gordijn. Nu mag ik van mezelf instorten. Mijn knieën knikken, en mijn handen trillen. Dat hij zo ver zou gaan om hierheen te komen had ik niet verwacht. Ik laat me bevend op de stoel zakken en de jonge beveiligiger komt met een glas water naar me toe. Zijn wangen zijn rood en hij durft me niet aan te kijken.

‘Het spijt me echt heel erg, maar ik werk hier pas twee dagen. Ik wist niet wat ik moest doen.’

Ik haal mijn wenkbrauw op en kijk hem strak aan tot hij eindelijk terugkijkt.

‘Je bent een beveiligiger en je weet niet wat je moet doen als iemand beveiliging nodig heeft? Ik zal het je vertellen! Niet op je telefoon kijken in elk geval. Vooral als ik je nog gevraagd heb om die man in de gaten te houden.’ Hij ziet eruit of hij op het punt staat om te gaan huilen en ik voel medelijden opborrelen.

‘Ik ben helemaal geen beveiligiger. Ik knip normaal kaartjes aan de ingang, maar vandaag moest er iemand jou begeleiden en was er niemand beschikbaar. Dus heb ik ge-

zegd dat ik het wel zou doen omdat het me zo leuk leek. Ik had niet verwacht dat er iets zou gebeuren. Het spijt me!’ Ik besluit dat het beter is om te zwijgen. Als ik weer in het golfkarretje terug naar het hoofdgebouw zit, kijkt hij de hele weg strak voor zich uit, en ik zeg ook niets.

De pruik staat net weer op de piepschuim kop als er iemand op mijn deur klopt. Het is de blonde held die Brian weggewerkt heeft.

‘Ik wil je alleen even laten weten dat hij een parkverbod heeft gekregen. Ik ben blijven staan tot ik hem zelf weg zag rijden op zijn motor. Hij zal je niet meer lastigvallen. O ja, ik ben trouwens Maika.’

Maika. Ik laat de naam even tot me doordringen. Dat moet wel een vrouwen naam zijn, toch? Of heb ik het niet goed verstaan? Haar stem is hees en diep, alsof ze te hard geschreeuwd heeft en nu haar stem kwijt is.

‘Ik ben Nandi,’ zeg ik, en ik schud haar uitgestoken hand. Ze heeft wel een bijzonder stevige greep, valt me op. ‘En hartstikke bedankt. Lastige ex. Je kent het wel. Hij kan het niet zo goed hebben dat ik de telefoon niet meer opneem als hij belt. Hem kennende dacht hij dat een beetje persoonlijk contact en een roos zouden helpen.’

Maika knikt, alsof ze precies weet waar ik het over heb en alsof iedereen wel eens te maken heeft met een lastige ex. ‘Ik wilde alleen even kijken of alles goed met je gaat. Dan ga ik nu weer aan mijn werk.’

Voor ik kan vragen wat ze eigenlijk voor werk doet als ze niet bezig is met het redden van prinsessen in het nauw, is ze verdwenen.

2

Met mijn tas over mijn schouder loop ik de poort uit in de richting van de parkeerplaats. Ik zwaai nog een keer naar m'n collega-prinsessen die later vanavond, als het donker is, nog in de parade meelopen. Het enige wat ik nog wil is mijn bed in met een boek. De nieuwe Jill Mansell roept me al dagen toe vanaf mijn nachtkastje, en vandaag ga ik hem ook echt lezen in plaats van in slaap vallen nadat ik ernaar gekeken heb.

Ik hoor hem voor ik hem zie. Het zware, bulderende geluid van de motor overstemt de vogeltjes die ik normaal hoor als ik hier naar buiten loop. Hij komt vlak naast me tot stilstand en even twijfel ik of ik terug naar binnen moet gaan om hulp te halen.

Brian haalt een hand door zijn haar en kijkt me smekend aan. 'Alleen maar even praten, meer niet.'

Ik snuif. 'Heb je nou nog steeds geen helm? Als jij ooit een ongeluk krijgt, spat je hoofd uit elkaar op het wegdek, sukkel.'

Ik heb tijdens onze hele relatie niet één keer bij hem achterop zijn motor gezeten, alleen maar omdat hij weigerde een helm te dragen omdat zijn haar dan niet meer goed zou zitten.

'Ik heb een hekel aan helmhaar,' zei hij dan altijd. Mijn afleidingsmanoeuvre heeft niet echt het gewenste effect.

'Dus je maakt je nog steeds zorgen om me?'

Ik rol met mijn ogen en slaak een diepe zucht. Alleen Brian kan een belediging opvatten als een compliment.

‘Bri, ik ben moe. Ik heb de hele dag kinderen geknuffeld en op hoge hakken gestaan. Ik wil naar huis, douchen, en naar bed. Een andere keer, oké?’

Hij zet zijn motor op de standaard en stapt dan langzaam af. Ik kan mijn bloed door mijn hoofd horen suizen. Er is nergens iemand te zien, en om hulp roepen heeft ook geen zin, want door de harde muziek overal in het park zal niemand me horen. Ik slik.

‘Ik zat fout, oké? Ik had je niet moeten laten kiezen. Ik wilde gewoon niet dat je halfnaakt door zo’n park moest lopen, met je tieten uit je jurk, zogenaamd voor kinderen maar eigenlijk voor vaders die erop geilen dat die prinsesjes zulke diep uitgesneden jurken dragen.’

Drie maanden later en het is nog steeds hetzelfde liedje, zelfs nu ik zijn vriendin niet meer ben.

Ik begin met grote stappen in de richting van mijn auto te lopen, maar ik heb nog geen vijf stappen gezet als ik zijn hand op mijn onderarm voel. Brian draait me om, trekt me tegen zijn harde lichaam aan en bromt in mijn oor dat ‘niemand Brian Oostveen in de steek laat’. Dan duwt hij zijn mond op de mijne. Hij probeert zijn tong tussen mijn lippen te wringen, terwijl ik uit alle macht mijn best doe hem van me af te duwen. Dat ik hem ooit opwindend heb gevonden. Dat ik ooit mijn mond met plezier op die van hem duwde. Het is alsof ik tegen een stenen muur sta te boksen. Hij grijpt allebei mijn polsen vast met zijn ene grote hand, en de ander gebruikt hij om mijn kont vast te pakken en zo mijn onderlichaam tegen dat van hem aan te duwen.

Het lukt me niet om mezelf los te trekken, om hem een knietje te geven, om wat dan ook te doen om hem van me af te krijgen.

Ineens slaakt hij een kreun van pijn en slaat zijn hoofd

met een ruk achterover. Het kost me even om me te realiseren dat hij me loslaat en wild om zich heen begint te maaien.

Die seconde is alles wat ik nodig heb om zo hard als ik kan op zijn tenen te stampen. Zijn leren laarzen zijn versleten door het vele dragen, en hij vloekt keihard als mijn hak op zijn voet neerkomt. Dan zie ik het. Maika staat achter Brian, en trekt hem aan zijn lange haar naar achteren.

‘Snel, naar binnen,’ zegt ze met een ijzige ondertoon in haar stem, en ze geeft een knikje in de richting van de poort. ‘Er zijn een paar beveiligers onderweg met een taser!’

Ik zie nog net hoe Brian een enorme dreun uitdeelt en Maika aan de zijkant van haar hoofd raakt, die uithaalt en hem met een rechtse directe op zijn kaak beukt, voor ik zo snel als mijn voeten me kunnen dragen terug door de poort ren.

‘In vak D, schiet op!’ roep ik naar de vier brede beveiligers die aan komen rennen en zo te zien wel raad zullen weten met mijn ex. Eva, de manager van het park, vangt me op als ik de personeelskantine in loop.

‘We zagen het op de beveiligingscamera’s, maar er was net een opstootje aan de andere kant van het park dus duurde het even voor de security er was. Ze kunnen veel, maar niet op twee plaatsen tegelijk zijn. Gaat alles goed? Moet ik iemand voor je bellen? Wat is dit vervelend.’ Ze kijkt me bezorgd aan. ‘Je ziet een beetje wit.’

Ik laat me langzaam op een stoel zakken.

‘Het gaat wel.’

‘Ik hoorde dat die kerel vanochtend al een parkverbod heeft gekregen. Ik denk dat dat de reden is dat hij het nu probeerde op de parkeerplaats. Er zijn soms van die stalkers die niet van ophouden weten.’

Ik zou haar eigenlijk moeten vertellen dat Brian mijn ex is, maar ik ben zo bang dat ze me dan zal ontslaan, dat ik helemaal niets zeg. Laat haar maar gewoon denken dat hij een parkbezoeker is met een prinsesjesobsessie.

Buiten klinkt de muziek van de parade als de deur open gaat en Maika naar binnen komt. Op de zijkant van haar hoofd, waar Brian haar geraakt heeft, zit een straaltje bloed en de plek is gezwollen. Ik spring geschrokken op.

‘O nee toch! Je bent gewond. Laat me daar iets aan doen.’

‘Ik haal de EHBO-trommel wel even,’ zegt Eva en loopt dan weg.

Dan zijn Maika en ik alleen. Ze trekt een beetje met haar gezicht als ik de wond ontsmet, die gelukkig maar oppervlakkig is, maar geeft verder geen kik. Als de zijkant van mijn hand langs haar kaak gaat, voel ik iets schuren en ik kan mijn verbazing niet bedwingen als ik zie dat het stoppels zijn. Ik laat mijn blik zo onopvallend mogelijk lager glijden, naar haar borsten. Of, daar waar haar borsten hadden moeten zitten. Er steekt daar niets uit. En haar kaaklijn is eigenlijk ook wel erg aanwezig. En is dat... een adamsappel?

‘Red jij het hier verder, Maikel? Dan ga ik even kijken hoe het gaat daar en of we de politie moeten inschakelen.’

Eva duwt de EHBO-trommel in mijn verstijfde handen. *Maikel?* Dan besef ik pas wat me eigenlijk al een tijdje duidelijk had moeten zijn, namelijk dat mijn blonde redder helemaal geen vrouw is, maar een man. Ik moet hem vanmorgen vast verkeerd hebben verstaan, zeker door die hese stem. Maika is dus Maikel... Hoe heb ik dit zo verkeerd gezien? Gauw herpak ik me, voordat hij doorheeft wat voor chaos er plaatsvindt in mijn hoofd.

‘Ik, eh... ik denk niet dat het gehecht moet worden, ik

doe er een paar zwaluwstaartjes op. Volgens mij wordt het geen litteken, maar het is misschien wel een stoer verhaal. Hoe je iemand gered hebt van haar ex, en dat hij je dat bezorgd heeft.' Mijn stem trilt, net als mijn vingers. Als ik even stil blijf staan om alles op een rijtje te krijgen voel ik dat zelfs mijn knieën trillen. Deze dag, het misverstand en de ontmoetingen met Brian hebben me erger aangegrepen dan ik dacht. 'Het spijt me echt. Dat je me voor de tweede keer vandaag moest redden en dat ik zo dom was om er niet aan te denken dat ik beter niet alleen naar buiten kon gaan.'

Maikel haalt zijn schouders op.

'Ik had ook kunnen wachten op de beveiliging maar ik zag je op de monitor. Aan je lichaamstaal was duidelijk te zien dat je bang was. Toen Eva belde om hulp zeiden ze dat het een paar minuten zou duren. Zo lang wilde ik je niet laten wachten. Het deed niet eens veel pijn, eigenlijk is ie maar een watje, die ex van jou.'

Ondanks alles moet ik erom lachen.

'Maar alle gekheid op een stokje, ze zullen hem waarschijnlijk niet lang vasthouden, dus je kunt maar beter zorgen dat je ergens kunt logeren vannacht.'

Ik laat mijn gedachten langs iedereen die ik ken gaan. Ik woon alleen, dus naar mijn eigen huis gaan is geen optie.

'Hij kent mijn familie. Hij weet waar mijn ouders wonen, en ook het adres van mijn oma en zusje. Mijn vrienden zijn ook zijn vrienden. Het maakt niet uit waar ik heen ga, hij weet me toch wel te vinden.' No way dat ik de rest van mijn familie bloot ga stellen aan die gek.

'Misschien...'. Hij lijkt te twijfelen om zijn zin af te maken. 'Ik woon hier op het park. Handig voor de avondpartouilles en de nachtbewaking en zo. Je kunt wel een

nachtje bij mij blijven, tot je een veilige plek hebt kunnen regelen met je familie?’

Het is niet het beste idee ooit want ik ken hem pas een dag, maar ik durf de meiden niet lastig te vallen door te vragen of ik bij hen mag blijven. Noa zou helemaal in paniek raken en ze heeft sinds kort ook een vriendje dat veel bij haar over de vloer is. Ik zou alleen maar in de weg lopen.

Wat uiteindelijk de doorslag geeft, is dat ik weet dat Maikel in elk geval tegen Brian op kan, mocht die op een of andere manier erachter komen waar ik ben. Met hem weet je het maar nooit.

‘En misschien heb ik wel een hersenschudding, dan is het beter als ik niet alleen ben. Dus eigenlijk help jij mij dan ook.’ Hij knipoogt, maar trekt ook meteen een pijnlijk gezicht vanwege de wond aan zijn hoofd.

‘Oké, ik doe het.’